

Một chuyến đi đáng nhớ

Bà xã Huỳnh Minh Trung, Bưu Điện

Gần bốn giờ ngồi tại phi trường chờ đổi chuyến bay, khi lên được trên phi cơ tôi đã thấm mệt và thiếp ngủ hồi nào không hay, bỗng chợt nghe báo hiệu chỉ còn vài phút nữa là đến Houston. Đến nơi rồi! miền đất ấm. Nơi đây người Việt đông lắm, đất lành chim đậu!!.

Được bỏ chiếc áo mùa đông dày cộm là thấy người nhẹ nhõm tự nhiên thấy lòng vui lên.

Canada lúc này lạnh lắm nên ông xã thì cứ bảo ấm quá, ấm quá!! Đây chỉ mới nói đến thời tiết mà lòng đã thấy phần khởi rồi chứ chưa nói đến tình đồng nghiệp. Tình thân trong đại gia đình Công Chánh qua bao kỷ niệm, qua LTCC càng làm cho vợ chồng chúng tôi cảm thấy thân thương và cảm động quá!!.

Thú thật sau bao nhiêu năm sống nơi đất lạ, quê người với hai bàn tay trắng, cứ lo cày cuốc nuôi con nên không có dịp đi đây, đi đó thăm bà con, bạn bè!! Nay tuổi đã về chiều, tạm gọi là bổn phận đã xong, nên như chim sổ lồng sẽ bay khắp bốn phương.

Phần tôi thì ghi tất cả số điện thoại của bạn bè N.H.S của tôi, còn ông xã thì ôm Lá Thư AHCC. Anh ta cứ đọc đi, đọc lại mãi để tìm bạn đồng khóa. Tội nghiệp, không có anh chị nào cả, thế mà anh ấy cứ gọi, tôi bảo có ai quen không mà gọi hoài vậy, anh ta làm le bảo: “Gia

Đình Công Chánh mà em, huynh đệ chi binh!! Le chưa ???”.

Chưa bao giờ gặp mặt nhưng anh chị Độ tiếp đón chúng tôi với tất cả tấm lòng thành thật và vui vẻ như đã quen nhau từ trước. Nhờ vậy mà chúng tôi hân hạnh biết được các anh chị Hào, Tường, các anh Chu, Xuân và Thạch. Qua bữa tiệc mà các anh chị thết đãi tại nhà hàng Kim Sơn, vợ chồng tôi vô cùng cảm động, nhứt là

tôi ít khi đi dự tiệc của gia đình Công Chánh. Sự ưu ái của các anh chị làm cho chúng tôi nhớ mãi không quên tình đồng nghiệp thắm thiết, tình thân, tình người đúng như tôn chỉ của LTAHCC “Giữ cho còn có nhau” nhứt là khi chúng ta sống xa nhau nơi xứ lạ quê

Hàng đứng: AH Chu, AH Hào, AH Xuân, và AH Độ
Hàng ngồi: AH Tường, AH Thạch, và AH Trung

người. Rất tiếc là ngày hôm sau đi thăm anh chị Hào, tôi bận lo cho ông anh đang đau không đi được, chỉ nghe nhà tôi kể lại mà cũng cảm thấy rộn ràng vui lây và rất cảm động khi nhà tôi trao mấy món ăn, thật ngon, của chính tay chị Hào nấu và gửi về cho tôi. Tôi đành mượn trang giấy này gửi lời cảm ơn tự đáy lòng đến anh chị Hào cùng sự bái phục tài nghệ “hỏa đầu quân” của chị.

Những ngày ở Houston để lại cho chúng tôi nhiều kỷ niệm sâu đậm khó quên. Khi chia tay chả biết nói gì hơn ngoài Hai Chữ Cảm Ơn như lời anh Trung phát biểu trong bữa tiệc. “Cảm ơn” có nhiều nghĩa lắm phải không các anh, các chị??.